

РОЗДІЛ I

Алана

Якби я знала, що цієї ночі мені судилося померти, я б одягнула сексуальнішу білизну. Чи бодай не стояла б у дірявій безпарній піжама в плямах від відбілювача. Мама, мабуть, зараз вичитує мені з небес, міркуючи, де ж схибила в моєму вихованні.

«Perdona me, Mamí. Debería te escuchado»¹.

Я швидко хрещуся, перш ніж навести пістолет на постать у дверях. Серце несамовито гупає, й от-от вистрибне з грудей.

— Даю п'ять секунд забратися з моєї оселі, інакше стрілятиму. Один... два...

— Дідько, — щось гупає об стіну, і світло враз спалахує, заливаючи передпокій.

Я міцніше стискаю руків'я, зустрівшись віч-на-віч із тим, кого найменше сподівалася побачити знову. Наші погляди схрестилися. Блакитні очі ковзають

¹ Пробач, мамусю. Треба було тебе слухати (ісп.). — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено іншого.

обрисами мого обличчя, немов невидимим дотиком, посилаючи хвилю тепла по всьому тілу.

Попри тривогу в голові, що сигналізує робити ноги, я не можу відвести погляду від майже двометрового Каллагана Кейна. Все в ньому таке знайоме аж до щему в грудях, що ніколи не минав, навіть після того, як за Келом і слід загув.

Невимушена усмішка.

Неслухняне русаве волосся, вічно скуйовджене, що так і проситься під гребінець.

Блакитні очі кольору найчистішого неба, що блискують мов поверхня озера опівдні.

Минуло понад шість років з останньої зустрічі. Шість довгих років, що загартували мене достатньо, щоб скинути полуду з очей і збагнути, чим саме є чарівність Каллагана Кейна.

Пасткою.

Якщо придивитися, можна помітити недоліки в ідеальному образі, які Кел намагається приховати за вродою та шармом. Він завжди стежив, щоб ніхто надто не розгледів понівечену душу під маскою. Саме вона й привабила мене, і так само погубила.

Мені було двадцять три, коли він розбив мені серце, яке досі ятрить, наче його вирвали лише вчора. Замість того щоб ігнорувати, я насичуюся болем, обертаючи його на паливо для люті.

— Якого біса ти тут робиш?! — гаркаю.

Усмішка Кела тьмяніє, перш ніж знову засяяти.

— Рада мене бачити?

Вільною рукою я запрошую наблизитися.

— Невимовно. Чому б тобі не підійти, щоб я краще прицілилася? Не хотілося б схибити повз життєво важливий орган.

Кел переводить погляд з мого обличчя на пістолет у руці.

— Ти взагалі знаєш, як із цим поводитись?

Я зіщулююся.

— Хочеш перевірити?

— Звідки він у тебе?

— Подарунок від мами, — у грудях сперло дихання.

Його брови полізли на лоба.

— Сеньйора Кастільйо подарувала тобі пістолет? Навіщо?

Я опускаю зброю і ставлю на запобіжник.

— Вона завжди казала, що жінка мусить уміти озброїтися й загрожувати.

Кел роззявляє рота.

— Я гадав, вона просто жартувала про пістолет, щоб контролювати нас.

— Не всім пощастило рости в тихенькому передмісті Чикаго з повним штатом нянь і прислуги.

— Те саме можна сказати й про тих, хто виріс у затишному курортному містечку, де місцевого шерифа можна купити пляшкою та свіженькою сотнею.

Я кривлюся.

— Щоб ти знав, шериф Генк офіційно вийшов на пенсію торік.

— Яка втрата для всіх малолітніх правопорушників, — його й так осяйна усмішка тепер аж яскріє.

У животі спурхують метелики. Зважаючи, як вивертає нутроці, можна подумати, після шестирічного сну з коконів повстали тисячі.

«Він же розбив тобі серце. Тож поведься відповідно».

М'язи плечей напружуються.

— Ти не хочеш нарешті пояснити, чого вломився до моєї оселі, чи ми так і стовбичитимемо до ранку?

— Твоєї оселі? — Кел морщить чоло. — Гадаю, ти помиляєшся. Дід можливо й дозволив твоїй сім'ї мешкати тут, бо твоя мати доглядала за маєтком, але дім автоматично твоїм не став.

Мама не *просто* доглядала за будинком Кейнів — вона леліяла його, як власний, відтоді як Брейді Кейн найняв її керувати маєтком і наглядати за онуками.

«А все ж він залишив маєток тобі, не їй».

У грудях щемить.

— Згідно із заповітом твого діда, це моя власність.

Кел напружується.

— Що ти маєш на увазі?

— Це між мною і ним.

— Зважаючи на те, що я не можу спуститися на два метри під землю й спитати його, тобі доведеться пояснити докладніше.

Біль у грудях посилюється.

— Він сказав, що це моя власність, і я маю право стріляти в кожного, хто це заперечує.

Кел схрещує руки на грудях, і я мимоволі оглядаю його випнуті м'язи під сорочкою.

— Тепер я впевнився, що брешеш. Дід завжди не-навидів зброю.

— То як пояснити його невеличку колекцію на горіщі?

Кел потирає підборіддя.

— Яку ще колекцію?

Я схилию голову набік.

— Можливо, ти все-таки не знав свого діда так добре, як гадаєш.

— О, а ти знала? — смішок, сповнений зверхності. Гордо задираю підборіддя.

— Твій дід проводив тут кожнісіньке літо до аварії, тож так, мабуть, я знала його краще за того, хто навіть не спромігся зателефонувати на день народження.

Він відводить погляд.

— Ми не надто підтримували зв'язок до його коми.

— Цікаво, чому б це, — мій голос сочиться сарказмом.

Кел потирає потилицю.

— Я наробив чимало дурниць, коли був тут востаннє.

— Наприклад, зійшовся зі мною?

М'яз на його щелепі здригається.

— Не варто було так наполегливо до тебе залицятися.

Попри відчуття, ніби Кел встромив у груди зазублений ніж, зберігаю обличчя безпристрасним, — навичка, відточена роками.

— Так, і справді не варто було, — міцніше стискаю руків'я пістолета.

— Я шкодую, що зруйнував нашу дружбу.

Невидимий ніж повертається, занурюючись глибше в плоть.

— Не стосунки зруйнували дружбу. Твої залежності. Знеболювальне. Алкоголь. Секс. Кел використовував усе, щоб утекти від демонів у голові, а я була надто засліплена коханням, щоб це побачити.

«Не вини себе — він майстерно приховував проблеми».

Та все ж мені досі важко повірити у власні слова. Горло так стискається від років придушених емоцій, що важко ковтати.

Кел напружує щелепи, і й так гострі риси обличчя виразнішають.

— Вір чи ні, але я приїхав сюди не для того, щоб сваритися через наше минуле.

— То навіщо ж ти тут? — Із сотні запитань, що крутяться на язичі, це здається найбезпечнішим.

— Приїхав оглянути будинок.

— Після шести років? З якого дива?

— Бо планую його продати.

Я двічі кліпаю.

— Ні. Ніколи.

— Лано... — Від того, як він використовує старе прізвисько, серце тьохкає від знайомого відчуття.

«Не дивно, що минулого разу ти здалася йому такою легкою здобиччю. Досить одного дурненького прізвиська, щоб ти втратила пильність».

— Не смій мене так називати, — кривлю губи.

— *Алано*, — виправляється він, насупившись. — Не знаю, що там тобі наговорив мій дід, але ти, мабуть, його не так зрозуміла.

— Ну звісно. Звичайно ж, ти вважаєш, що я щось не так зрозуміла.

Він зіщулюється.

— Тепер ти просто нестерпна.

— Порівнюючи з ким? Наївною дурепою, якою була минулого разу?

Він ігнорує мій спалах і веде далі.

— Ми можемо легко це прояснити. Де документ на право власності?

Я сумніваюся, зважуючи всі мінуси від поступки його проханню.

«Чим швидше покажеш йому документ, тим швидше він забереться звідси».

— Зараз принесу, — йду до сходів, кинувши погляд через плече. — Навіть не думай зрушити з місця.

— І ризикнути одержати кулю від тебе? Та ні, дякую.

Відповідь крутиться на кінчику язика, але я припинаю його. Ось особливість Кела: він здатен змусити будь-кого забути про гнів, просто пожартувавши й блиснувши усмішкою. Це його суперсила й мій криптоніт.

«Тепер ти краще підготовлена».

Принаймні *сподіваюся*.

Я біжу нагору й ховаю пістолет у сейф перш, ніж шукую документи. Знаходжу потрібний майже одразу — він лежить серед інших важливих паперів.

Кел оглядає мої руки, коли я спускаюся сходами.

— Цього разу без зброї?

Знижую плечима.

— Я знаю п'ять різних способів убити чоловіка голоруч, тож вона мені не дуже й потрібна.

Попри засмагу, вловлюю блідість.

— Будь ласка, скажи, що це жарт.

обрисами мого обличчя, немов невидимим дотиком, посилаючи хвилю тепла по всьому тілу.

Попри тривогу в голові, що сигналізує робити ноги, я не можу відвести погляду від майже двометрового Каллагана Кейна. Все в ньому таке знайоме аж до щему в грудях, що ніколи не минав, навіть після того, як за Келом і слід загув.

Невимушена усмішка.

Неслухняне русаве волосся, вічно скуйовджене, що так і проситься під гребінець.

Блакитні очі кольору найчистішого неба, що блискують мов поверхня озера опівдні.

Минуло понад шість років з останньої зустрічі. Шість довгих років, що загартували мене достатньо, щоб скинути полуду з очей і збагнути, чим саме є чарівність Каллагана Кейна.

Пасткою.

Якщо придивитися, можна помітити недоліки в ідеальному образі, які Кел намагається приховати за вродою та шармом. Він завжди стежив, щоб ніхто надто не розгледів понівечену душу під маскою. Саме вона й привабила мене, і так само погубила.

Мені було двадцять три, коли він розбив мені серце, яке досі ятрить, наче його вирвали лише вчора. Замість того щоб ігнорувати, я насичуюся болем, обертаючи його на паливо для люті.

— Якого біса ти тут робиш?! — гаркаю.

Усмішка Кела тьмяніє, перш ніж знову засяяти.

— Рада мене бачити?

Вільною рукою я запрошую наблизитися.

— Невимовно. Чому б тобі не підійти, щоб я краще прицілилася? Не хотілося б схибити повз життєво важливий орган.

Кел переводить погляд з мого обличчя на пістолет у руці.

— Ти взагалі знаєш, як із цим поводитись?

Я зіщулююся.

— Хочеш перевірити?

— Звідки він у тебе?

— Подарунок від мами, — у грудях сперло дихання.

Його брови полізли на лоба.

— Сеньйора Кастільйо подарувала тобі пістолет? Навіщо?

Я опускаю зброю і ставлю на запобіжник.

— Вона завжди казала, що жінка мусить уміти озброїтися й загрожувати.

Кел роззявляє рота.

— Я гадав, вона просто жартувала про пістолет, щоб контролювати нас.

— Не всім пощастило рости в тихенькому передмісті Чикаго з повним штатом нянь і прислуги.

— Те саме можна сказати й про тих, хто виріс у затишному курортному містечку, де місцевого шерифа можна купити пляшкою та свіженькою сотнею.

Я кривлюся.

— Щоб ти знав, шериф Генк офіційно вийшов на пенсію торік.

— Яка втрата для всіх малолітніх правопорушників, — його й так осяйна усмішка тепер аж яскріє.

У животі спурхують метелики. Зважаючи, як вивертає нутроці, можна подумати, після шестирічного сну з коконів повстали тисячі.

«Він же розбив тобі серце. Тож поведься відповідно».

М'язи плечей напружуються.

— Ти не хочеш нарешті пояснити, чого вломився до моєї оселі, чи ми так і стовбичитимемо до ранку?

— Твоєї оселі? — Кел морщить чоло. — Гадаю, ти помиляєшся. Дід можливо й дозволив твоїй сім'ї мешкати тут, бо твоя мати доглядала за маєтком, але дім автоматично твоїм не став.

Мама не *просто* доглядала за будинком Кейнів — вона леліяла його, як власний, відтоді як Брейді Кейн найняв її керувати маєтком і наглядати за онуками.

«А все ж він залишив маєток тобі, не їй».

У грудях щемить.

— Згідно із заповітом твого діда, це моя власність.

Кел напружується.

— Що ти маєш на увазі?

— Це між мною і ним.

— Зважаючи на те, що я не можу спуститися на два метри під землю й спитати його, тобі доведеться пояснити докладніше.

Біль у грудях посилюється.

— Він сказав, що це моя власність, і я маю право стріляти в кожного, хто це заперечує.

Кел схрещує руки на грудях, і я мимоволі оглядаю його випнуті м'язи під сорочкою.

— Тепер я впевнився, що брешеш. Дід завжди не-навидів зброю.

— То як пояснити його невеличку колекцію на горіщі?

Кел потирає підборіддя.

— Яку ще колекцію?

Я схилию голову набік.

— Можливо, ти все-таки не знав свого діда так добре, як гадаєш.

— О, а ти знала? — смішок, сповнений зверхності. Гордо задираю підборіддя.

— Твій дід проводив тут кожнісіньке літо до аварії, тож так, мабуть, я знала його краще за того, хто навіть не спромігся зателефонувати на день народження.

Він відводить погляд.

— Ми не надто підтримували зв'язок до його коми.

— Цікаво, чому б це, — мій голос сочиться сарказмом.

Кел потирає потилицю.

— Я наробив чимало дурниць, коли був тут востаннє.

— Наприклад, зійшовся зі мною?

М'яз на його щелепі здригається.

— Не варто було так наполегливо до тебе залицятися.

Попри відчуття, ніби Кел встромив у груди зазублений ніж, зберігаю обличчя безпристрасним, — навичка, відточена роками.

— Так, і справді не варто було, — міцніше стискаю руків'я пістолета.

— Я шкодую, що зруйнував нашу дружбу.

Невидимий ніж повертається, занурюючись глибше в плоть.

— Не стосунки зруйнували дружбу. Твої залежності. Знеболювальне. Алкоголь. Секс. Кел використовував усе, щоб утекти від демонів у голові, а я була надто засліплена коханням, щоб це побачити.

«Не вини себе — він майстерно приховував проблеми».

Та все ж мені досі важко повірити у власні слова. Горло так стискається від років придушених емоцій, що важко ковтати.

Кел напружує щелепи, і й так гострі риси обличчя виразнішають.

— Вір чи ні, але я приїхав сюди не для того, щоб сваритися через наше минуле.

— То навіщо ж ти тут? — Із сотні запитань, що крутяться на язиці, це здається найбезпечнішим.

— Приїхав оглянути будинок.

— Після шести років? З якого дива?

— Бо планую його продати.

Я двічі кліпаю.

— Ні. Ніколи.

— Лано... — Від того, як він використовує старе прізвисько, серце тьохкає від знайомого відчуття.

«Не дивно, що минулого разу ти здалася йому такою легкою здобиччю. Досить одного дурненького прізвиська, щоб ти втратила пильність».

— Не смій мене так називати, — кривлю губи.

— *Алано*, — виправляється він, насупившись. — Не знаю, що там тобі наговорив мій дід, але ти, мабуть, його не так зрозуміла.

— Ну звісно. Звичайно ж, ти вважаєш, що я щось не так зрозуміла.

Він зіщулюється.

— Тепер ти просто нестерпна.

— Порівнюючи з ким? Наївною дурепою, якою була минулого разу?

Він ігнорує мій спалах і веде далі.

— Ми можемо легко це прояснити. Де документ на право власності?

Я сумніваюся, зважуючи всі мінуси від поступки його проханню.

«Чим швидше покажеш йому документ, тим швидше він забереться звідси».

— Зараз принесу, — йду до сходів, кинувши погляд через плече. — Навіть не думай зрушити з місця.

— І ризикнути одержати кулю від тебе? Та ні, дякую.

Відповідь крутиться на кінчику язика, але я припинаю його. Ось особливість Кела: він здатен змусити будь-кого забути про гнів, просто пожартувавши й блиснувши усмішкою. Це його суперсила й мій криптоніт.

«Тепер ти краще підготовлена».

Принаймні *сподіваюся*.

Я біжу нагору й ховаю пістолет у сейф перш, ніж шукати документи. Знаходжу потрібний майже одразу — він лежить серед інших важливих паперів.

Кел оглядає мої руки, коли я спускаюся сходами.

— Цього разу без зброї?

Знижую плечима.

— Я знаю п'ять різних способів убити чоловіка голоруч, тож вона мені не дуже й потрібна.

Попри засмагу, вловлюю блідість.

— Будь ласка, скажи, що це жарт.